

Na planini je živel,
rad je stare pesmi pel,
se življenja veselil,
mnogo vinca je popil.
Ko je prvič šel v svet,
si pripel rdeč je cvet,
ki ga z žuljavo roko,
mati dala je v slovo.

Oče zgubljal ni besed,
bil je vaje tujce klet,
fantu dal je v spomin,
zeleneči rožmarin in dejal:

“Koder hodil boš z njim, vedi da si,
le slovenskega naroda sin!”

»Koder hodila boš z njim, vedi da si,
le slovenskega naroda hči«!

25. junija 1991 nismo vedeli kaj nas čaka. Slutili da, vedeli pa ne.

Nobeden ni mogel napovedati kako se bo končala naša pot v samostojnost in neodvisnost. Vedeli smo pa dvoje. Prvič, zakaj smo se odločili za samostojno republiko. In drugič, da smo slovenskega naroda sin. Da smo slovenskega naroda hči. Naj mi Tomaž Domicelj oprostí majhen poseg v njegovo že ponarodelo pesem.

Mislili so, da so lahko naš gospodar. Da bomo ubogali. Da si ne bomo upali ugovarjati. Da zgolj njihova beseda velja.

Zmotili so se. Kot že mnogi poprej so tudi oni pozabili na našo zgodovino in zanemarili našo odločnost, da bomo o svoji usodili odločali sami.

Priprave na osamosvojitveno vojno so tudi v Pomurju potrdile enotnost in zaupanje, ki je med ljudmi vladalo že od začetka osemdesetih let. Med ljudmi zaradi političnih pogledov ni bilo omembe vrednega izključevanja kar je odločilno vplivalo na enotna prizadevanja za osamosvojitvev. Prebivalci na obeh straneh reke Mure so doželi zgodovinsko priložnost in se kot pripadniki TO in milice ter celotnih obrambno-varnostnih struktur borili z veliko vneme in poguma.

Zato smo zmagali v osamosvojitveni vojni. Zato je David premagal Goljata. Ne zaradi orožja, ki vsi vemo, da smo ga imeli malo, ne zaradi boljše izurjenosti, ne zaradi poznavanja terena, ampak zaradi tega, ker smo mi bili za našo državo pripravljene umreti, oni pa več ne. Mi smo verjeli, oni več niso. Mi smo se borili za svobodo, oni niso.

Vem kaj pomeni posloviti se od svojih bližnjih, ne vedoč ali jih boš še videl. Vem tudi, da se vsi niso vrnili, da so dali največ kar lahko – svoja življenja. Zato ne tem mestu, lahko povem zgolj eno – hvala vsem sinovom in hčeram, ki so sodelovali v osamosvojitveni vojni. To je naša skupna zmaga. Tega vam Slovenija nikoli ne bo pozabila.

Minilo je trideset let.

Sam utiral si je pot,
videl mnogo je zarot,
težko se premagoval,
ker ubijati ni znal.

Večkrat jokal je naglas,
čakal je vrnitve čas,
nič več ni le zmagoval

in zato si je lagal iz dneva v dan:

“Ni mi mar bolečin, z njimi živim,
kot slovenskega naroda sin!

Ko si star trideset let si doživel že dovolj, da veš, da je življenje sestavljeno iz vzponov in padcev. Isto drži tudi za državo. Najprej moram ugotoviti, da smo lahko na marsikaj kar smo v zadnjih tridesetih letih dosegli upravičeno ponosni. Smo del Evropske unije, smo del Zveze Nato in polnopravna članica številnih mednarodnih organizacij. O svoji usodi danes odločamo sami. Če smo še nedolgo nazaj, za naše težave, naše padce krivili Beograd in še prej Dunaj ter Budimpešto, danes tega več ne moremo. Danes smo mi tisti, ki nosimo odgovornost tako za vzpone kot tudi za padce.

Če uporabim analogijo na pesem Na planini je živel, lahko potrdimo, da sta slovenskega naroda sin in slovenskega naroda hči prevečkrat jokala, prevečkrat bila v bolečinah, kot, da bi to bilo nekaj normalnega, običajnega. Zaradi divje privatizacije, nepravilne delitve družbenega premoženja, propada gospodarskih velikanov, visoke brezposelnosti, bega možganov, velikih razvojnih razlik... se je potočila marsikatera solza.

Danes vemo, da bi se lahko marsikateri slabi izkušnji izognili, če bi politika državne interese postavila pred strankarske, če bi odločevalci prvenstveno skrbeli za dobrobit ljudi in manj za dobrobit privilegiranih. Državo smo si izborili, sedaj si moramo izboriti še odlično upravljanje z njo. Ne bi želel, da čez 5, 10 ali 15 let ugotovimo, da se iz lastnih napak nismo nič naučili.

In če se je kdo kaj naučil iz lastnih napak so to črno beli. Od propada kluba so prilezli do državnega prvaka. Vsem nam so pokazali, kaj zmore ekipa, ki ima pogum in verjame ter je hkrati odlično upravljana.

Če so športniki svoje delo v zadnjih tridesetih letih opravili z odliko, ga politika ni. Stalna nesoglasja, krize in prepiri ob vsepovsod prisotni korupciji ter pomanjkljivi pravni in politični kulturi zgolj potrjujejo tezo, da postajamo vedno bolj podobni državi od katere smo se osamosvojili. Slovenskega naroda sin in hči si tega ne zaslužita. Onadva ne potrebujeta gospodarja, ki ima vedno prav in odloča o vsem ampak zgolj državnike, ki politiko razumejo kot skrb za skupno dobro. Takšno politiko, ki bo ustvarila boljše pogoje za življenje, za delo, za šolanje, za šport in za ustvarjanje.

Nobenega, razen tistih, ki bolj skrbijo zase kot za narod, ne zanima, kdo je najzaslužnejši za posamezno dejanje, kdo je večji osamosvojitelj od največjega, kdo je pomembnejši od najpomembnejšega, kdo boljše pozna zgodovino od zgodovine same. Zakaj, ker želijo živeti, ne zgolj preživeti.

Politika, ki danes straši z državljansko vojno, ni tista politika, ki smo jo želeli. Danes nismo leta 1991, ne 1941 ampak 2021. Če je leta 1941 in 1991 vojna bila neizbežna, danes to ni. Tisti, ki žuga z vojno, se igra z ognjem v skednju polnega slame, ob tem, da se dobro zaveda kako močno slama zagori in, da jo je praktično nemogoče pogasiti. Kot, da bi bila državljanska vojna nekaj dobrega in ne nekaj kar velja za vsako ceno preprečiti. Danes zbrani veterani vedo o čem govorim, zato nikoli več.

Leta 1991 smo politiki, ki nam je žugala z vojno naredili konec. Isto lahko storimo tudi tokrat, s to razliko, da imamo sedaj na voljo volitve namesto orožja. Imamo možnost, da se odločimo za politiko, ki bo dobrobit Slovenije postavila na prvo mesto, imamo možnost, da politiko gospodarja jasno in odločno zavrnamo, imamo možnost, da izberemo vlado na katero bomo ponosni enako, kot smo na vse sinove in hčere osamosvojitvene vojne.

Srečno Slovenija.